

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרַשַׁת וַיִּגַּשׁ ו' טַבַּת ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שִׁישִׁי עִם רַשִׁי

הַיּוֹם בַּחֲמֵשׁ לּוֹמְדִים עַל פְּגִישַׁתָּם שֶׁל יוֹסֵף וַיַּעֲקֹב. יוֹסֵף מַצִּיג אֶת אָבִיו וְאֶחָיו לִפְנֵי פְרַעֲה וַיַּעֲקֹב מְבָרֵךְ אוֹתוֹ.

כָּל מִשְׁפַּחַת יַעֲקֹב יוֹרְדֶת לְמִצְרַיִם. יַעֲקֹב שִׁלַּח אֶת יְהוּדָה לִפְנֵי, כְּדֵי לְהַכִּין אֶת הַכָּל לִפְנֵי שֶׁהֵם מְגִיעִים. מַה הַדָּבָר שֶׁהֵכִי חָשׁוּב לְהַכִּין? מְקוֹם לְלַמֵּד בּוֹ תוֹרָה, יִשִּׁיבָה!

הַמִּשְׁפָּחָה הַגִּיעָה לְגֶשֶׁן. לְכַבּוֹד הַזְכוּת הַגְּדוֹלָה, לִרְאוֹת אֶת אָבִיו, יוֹסֵף הֵכִין אֶת הָעֲגָלָה לְנִסְיָעָה בְּעֶצְמוֹ בַּמָּקוֹם שֶׁאֶחָד הַמִּשְׁרָתִים יַעֲשֶׂה זֹאת!

כְּשִׁיוֹסֵף רָאָה אֶת יַעֲקֹב, הוּא חָבֵק אוֹתוֹ וּבָכָה זְמַן רַב. יַעֲקֹב לֹא חָבֵק אֶת יוֹסֵף חֲזָרָה אוֹ בָכָה, בְּגִלּוֹל שֶׁהָיָה בְּאֻמָּצֵעַ לְקָרָא "שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל".

יַעֲקֹב אָמַר לְיוֹסֵף: "עַכְשָׁיו אֲנִי יָכוֹל לָמוּת בְּשִׁמְחָה, בְּגִלּוֹל שֶׁאֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ וַיִּדְעַ שְׁאֵתָה עֲדִין בַּחַיִּים. (בְּשִׁחְשִׁבְתִּי שֶׁאֵינְךָ בַּחַיִּים, חֲשַׁבְתִּי שֶׁאוֹלִי זֶה אֲשַׁמְתִּי! וְשֶׁה' יִקַּח מִמֶּנִּי הֵן אֶת הַחַיִּים הַגִּשְׁמִיִּים שֶׁלִּי וְהֵן אֶת הַחַיִּים הָרוּחָנִיִּים. אָבֵל עַכְשָׁיו שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁאֵתָה חַי, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁה' יִקַּח מִמֶּנִּי רַק אֶת הַחַיִּים הַגִּשְׁמִיִּים שֶׁלִּי).

יוֹסֵף אָמַר לְשִׁבְטִים שֶׁהוּא יֹאמַר לְפְרַעֲה שֶׁהֵם הִגִּיעוּ. הוּא בִקֵּשׁ מֵהֶם לֹמַר שֶׁהֵם רוֹעִי צֹאן, כְּדֵי שֶׁיִּאֲפָשֶׁר לָהֶם לַחֲיוֹת בְּגֶשֶׁן. בְּגֶשֶׁן הָיָה הָרְבָּה עֵשֶׂב לְבִהמֹת לֶאֱכֹל, וְגַם זֶה לֹא קְרוֹב לְעִיר הַבִּירָה, כְּדֵי שֶׁהַמִּצְרַיִם לֹא יִרְאוּ אוֹתָם מְטַפְלִים בְּכַבָּשִׁים וְשׁוֹחֲטִים אוֹתָם אַחֵר כֵּן, בִּיּוֹן שֶׁהַמִּצְרַיִם מְתַפְלָלִים לְכַבָּשִׁים, וְלִרְאוֹת אֶת זֶה יִכְעִיס אוֹתָם מְאֹד!

יוֹסֵף הֵבִיא לִפְנֵי פְרַעֲה חֲמֵשֶׁה מִהָאֲחִים שָׁלוֹ, אֵלֶּה שֶׁלֹּא נִרְאוּ כָּל כֵּן חֲזָקִים, כְּדֵי שֶׁפְּרַעֲה לֹא יִקַּח אוֹתָם לְצִבָּא שָׁלוֹ. הֵם אָמְרוּ לְפְרַעֲה בְּדִיוֹק כְּמוֹ שִׁיוֹסֵף הִדְרִיךְ אוֹתָם, שֶׁהֵם יְכוּלִים לְטַפֵּל בְּצֹאן שְׁלֵהֶם

רק בגשן, כיון שאין מקום אחר בארץ מצרים שהבהמות יכולות לאכל בו, בגלל הרעב.
פרעה אמר ליוסף לאפשר לאחים שלו לחיות בחלק הכי מבחר של ארץ מצרים, בגשן, הוא גם בקש מהם שיטפלו בצאן שלו (של פרעה).

יוסף הביא את אביו יעקב לפרעה, פרעה שאל את יעקב בן כמה הוא. ויעקב ענה: בן 130 שנים קשות, לא כל כך טובות כמו השנים של אבותי. יעקב ברח את פרעה שבכל פעם שהוא יגיע לנהר הנילוס, הנילוס יעלה על גדותיו וישקה את אדמת ארץ מצרים, כדי שהרעב יסתים.

תהלים / יום ו' לחדש פרקים ל"ה- ל"ח

אחד הפסוקים בפרק ל"ה (הראשון מפרקי התהלים של היום) נכתב "כל עצמותי תאמרנה", ומשמעותו- שכל הגוף שלנו משבח את ה'. (אומרים פסוק זה בסיום "נשמת כל חי" מידי שבת. האם אתם מכירים את הנגון על מלים אלו?)

לומדים מפסוק זה שאדם צריך להתנועע בעת הלמוד, התפלה וקריאת התורה.
הבעל שם טוב ממשיל על כך משל: כאשר אדם חס ושלום טובע, הוא מתנועע ככל יכולתו כדי להציל את עצמו. כך גם בתפלה, אנו מנסים להציל עצמנו מן הגלות שהנשמה מרגישה כשהיא נמצאת בתוך הגוף.

תנ"א / פרק ז' (ו' טבת שנה פשוטה)

מה קורה אם אדם מתחתן עם גויה חס ושלום? זה דבר עצוב ביותר. ה' שם כל יהודי בעולם עם חצי הנשמה שלו. רק על ידי שמתחתנים נהים לנשמה יהודית שלמה.
אם אדם חס ושלום מחליט "להתחתן" עם בת זוג לא יהודיה, יהיה להם רק מחצית מהנשמה למשך כל החיים שלהם.

התורה אומרת לנו, שאדם מאשר הוא אדם שהופך להיות נשמה מלאה: מקבלים ברכות, שמחה וטוב. אבל אם אדם מחליט שתהיה לו רק מחצית מהנשמה שלו, זה מאוד מאוד עצוב!
אם אדם "מתחתן" עם לא יהודי/ה, זה משלוש קלפות הטמאות.

היום יום / ו' טבת

יש פסוק: "דע את אלקי אביו ועבדהו בלב שלם". צריכים לדעת את ה' ולעבד אותו בכל לבנו. איך נעשה זאת?

כל התורה והחסידות שאנחנו לומדים, באים במטרה לעזור לנו "לדעת" את ה'. עלינו להשתמש בהם בעבודה שלנו, הלמוד צריך להפוך אותנו ליהודים טובים יותר ולחסידים!
איננו יכולים ללמד הכל ולומר "אה, זה מעגן" ולא לעשות עם זה שום דבר. הדברים שאנחנו יודעים צריכים לעזור לנו לכוון אותנו לחיות בדרך שה' רוצה שנחיה בה.

ספר המצוות / מצות לא תעשה רל"ו

המצות היומית, **מצות לא תעשה רל"ו**, היא שלא רק שאסור לנו להלוות למישהו כסף ברבית. אסור גם לאדם אחר ללוות מיהודי, ברבית. לכן למרות שהאדם שאנחנו לוויים ממנו לא יודע על

המצוה, עדין אסור לנו לקחת הלואה ממנו ולשלם רבית.

רמב"ם / הלכות מלוה ולוה – פרקים י"ט, כ', כ"א

פרק י"ט - אחד הדברים אותו לומדים ברמבם היום הוא שכשביית הדין צריך לקחת שדה של לוה בדי שיוכל לממן הלואה שלקח, הם לא לוקחים לו את השדה הטוב ביותר, וגם לא את השדה הגרוע ביותר אלא את הסוג האמצעי - הבינוני.
(התורה אומרת שהדרך הנכונה ביותר לעשות זאת זה לקחת את השדה הגרוע. אבל חכמים חששו מזה שאף אחד לא ירצה יותר לתת הלואה למישהו, ולכן הם תקנו זאת.)
פרק כ' - לומדים מה בית הדין צריך לעשות אם לאדם אין הרבה כסף או נחלות, ושני אנשים מגיעים לבית הדין פיון שהוא לא שלם חזרה את ההלוואות שהלוו לו.
למי משלמים קודם? ההלכה היא שההלואה שנלקחה קודם, אותה משלמים קודם. אם שתיהן נלקחו באותו זמן מי שהלוו לבית הדין קודם מקבל חזרה את כספו קודם.
פרק כ"א - כולל הלכות על מקרה בו לוקחים שדה שהיה שיוך לאדם שלוה את הכסף, אבל כעת הוא מכר את השדה לאדם אחר. אם זה שוה יותר כסף מסך ההלוואה, מי מקבל את הכסף העודף?

דרכי החסידות / ה' י"ב טבת

בשנה הראשונה אחרי שה' טבת קרה, היו שירים ורקודים וחגיגות ב770 במשך כל השבוע עד י"ב טבת - בדיוק כמו שבע ברכות אחרי חתונה. מאז והלאה, למרות שהיום העקרי של דידן נצח הוא ה' טבת, אנו ממשיכים לחגג ולצין עד י"ב טבת.

~

בספרים החדשים שרכשנו בה' טבת, יש להקפיד לרשם "לה' הארץ ומלואה" - שכל העולם וכל מה שבתוכו שייך לה', לפני שכותבים את השם.

גאולה ומשיח / פרשת ויגש

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בהפטרה של פרשת השבוע קוראים על הנבואה שכל בני ישראל יתאחדו שוב תחת מלך אחד. במשך דורות רבים, אחרי מלכותו של שלמה המלך, היו היהודים מחלקים לשתי ממלכות שונות. אבל כשמשח יבוא, שוב יהיה לנו מנהיג אחד - מלך יהודי. בהפטרה נאמר: "ועבדי דוד מלך עליהם", מדבר כאן על משיח, שיהיה מלך על כל היהודים. מדוע משיח נקרא דוד? הרבי הריי"צ מסביר במאמר שהשם דוד הוא שם שמורה על בטול. נתן לראות זאת בתהלים, שבו דוד המלך, אפילו שהיה מלך, מכנה את עצמו עני (ואני עני ואביון). במשיח גם יקים עניו הענוה שקיים בדוד. משיח ילמד את המנהיגים הכי גדולים של העם היהודי כמו האבות ומשה רבנו. ובו זמנית ילמד גם את היהודים הפשוטים ביותר תורה. הרבי מדבר על כך במאמר האחרון שהגה על ידי הרבי לכבוד ה' טבת (ה'תשנ"ב). הרבי מזכיר לנו שכל מה שיקרה בזמן ביאת המשיח תלוי בעבודה שלנו כעת, בגלות. ולכן כדי שיקים הענין המיוחד של הבטול של משיח, עלינו לעשות משהו שונה כעת. אפשר לעשות זאת על ידי הפצת יהדות וחסידות מתוך ענוה. למרות שבאשר אנו מלמדים יהודי אחר, ה' מחכים אותנו, זו לא הסבה למה אנו מלמדים. איננו צריכים לחשב מה אנחנו נרויח מהפצת יהדות, במקום זה נחשב כיצד הלמוד יעזר לאדם אותו אנו מלמדים. הנהגה באפן כזה של ענוה תסיע לזכות במשיח עם

ה'בטול' העצום שלו.

הרבי מסביר, בהתבסס על הפרשה החסידית של השבוע, שזה היה המסר הרוחני באשר יהודה נגש ליוסף ובקש ממנו לשחרר את בנימין. יהודה בקש מיוסף לא לחשב על מה שהוא (יוסף) ירויח, אלא למי יעזר שחרורו של בנימין.